Homília na svätej omši pri svätej omši za obete hôr, zomrelých členov horskej služby, Zverovka, 25.10.2026

Milí bratia a sestry, milé rodiny a priatelia zosnulých, vážení horskí záchranári, lesníci a všetci, ktorých spája láska k týmto horám, dnes sa stretávame na mieste, kde majú slová osobitnú váhu. Stojíme uprostred krásy Roháčov, ale zároveň pred menami, ktoré nám pripomínajú krehkosť ľudského života. Niektorí ste prišli so spomienkou na konkrétnu tvár, na hlas, ktorý vám chýba, na človeka, s ktorým ste prešli kus života. Možno ste spolu chodievali práve do týchto hôr. Iní prichádzate s vďačnosťou za kolegov a priateľov, s ktorými vás spájala služba, práca a starostlivosť o Roháče. Každý si sem prinášame svoj príbeh. Chcem vám predovšetkým povedať, že ste v tejto chvíli súčasťou spoločenstva, ktoré sa spolu s vami modlí. Našu dnešnú modlitbu nech sprevádzajú tri slová: pamäť, vďačnosť a nádej.

1. Pamäť – za každým menom je milovaný človek. Keď čítame mená na tomto pietnom mieste, pri niektorých sa nám možno vybaví celý príbeh. Pre náhodného návštevníka je to meno vyryté do tabuľky. Pre niekoho z vás je to človek, ktorého miesto pri stole zostalo prázdne. Aj naša spomienka sa dnes stáva modlitbou. Predkladáme Pánovi mená ľudí aj všetko, čo sa do nijakej pamätnej tabuľky nezmestí: ich námahu, radosť, dobré rozhodnutia, zápasy a slabosti. Zverujeme mu aj to, čo medzi nami zostalo nedopovedané. Pri tejto Eucharistii nemusíme nájsť dokonalé slová. Niekedy postačí tichá prosba: Pane, ty vieš, koho nosím v srdci. Prijmi ho do svojho milosrdenstva a pomôž mi niesť to, čo ma bolí.

2. Vďačnosť – prijímať život ako dar a navzájom si ho chrániť. Na tomto mieste si pripomíname aj ľudí, ktorí Roháčom venovali svoju prácu a svoje sily. Myslíme na lesníkov, horských záchranárov a na všetkých, ktorí sa starali o prírodu i o ľudí prichádzajúcich do hôr. Mnohé z ich skutkov zostali nenápadné. Poctivo vykonaná práca, opravený chodník, pomoc unavenému človeku, rozhodnutie vyraziť do zlého počasia, keď niekto potreboval záchranu. Za takýmito skutkami sú konkrétne tváre, skúsenosť, námaha aj rodiny, ktoré doma čakajú. Vám, ktorí v tejto službe pokračujete, patrí úprimná vďaka. Ďakujeme za vašu pripravenosť, odbornosť a odvahu. Pamätáme aj na chvíle, keď ste urobili všetko, čo bolo možné, a predsa sa život nepodarilo zachrániť. Aj tieto chvíle môžu v človeku zostať hlboko uložené. Nech aj vám Pán dáva pokoj a ľudí, pri ktorých môžete nájsť porozumenie.

V podobenstve o milosrdnom Samaritánovi Ježiš opisuje človeka, ktorý na ceste zbadal zraneného, pristúpil k nemu, ošetril ho a postaral sa o jeho bezpečie (porov. Lk 10, 33–35). Jeho súcit dostal podobu konkrétnych skutkov. Zastavil sa, priblížil sa, venoval

svoj čas, použil to, čo mal k dispozícii. Práve v tejto ochote priblížiť sa k človeku v núdzi môžeme spoznať hlbokú hodnotu záchranárskej služby. Tam, kde sa niekto stal bezmocným a odkázaným na druhých, prichádza pomoc. Ježiš nás týmto podobenstvom učí, že blížnym sa stávame vtedy, keď na cudziu núdzu odpovedáme vlastnou blízkosťou. Táto úloha patrí každému z nás. Niekedy sa odohráva na strmom svahu, inokedy pri posteli chorého človeka alebo pri susedovi, ktorý po smrti manželky zostal sám.

V horách poznáme význam prípravy, správneho rozhodnutia, vzájomnej pomoci aj pokory pred vlastnými hranicami. Niekedy je múdrym rozhodnutím obrátiť sa a vrátiť. Zároveň vieme, že ani veľká skúsenosť a opatrnosť neodstránia všetku krehkosť života.

3. Nádej – svojich zosnulých zverujeme Kristovi, ktorý prešiel smrťou. Evanjelium podľa Jána nás privádza k Ježišovi, ktorý prichádza do Betánie po smrti svojho priateľa Lazára. Marta mu povie: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel“ (Jn 11, 21). Neskôr tú istú vetu vysloví aj Mária. V tých slovách sa stretáva dôvera s bolesťou. Verili v Ježišovu moc, a predsa ich brat zomrel. Aj človek, ktorý verí, môže nosiť v sebe podobné otázky: Pane, kde si bol? Prečo sa to stalo? Ježiš tieto sestry neodmietne. Zostáva s nimi, počúva ich a ide k hrobu. A evanjelista zaznamená jednu z najkratších a najhlbších viet celého Písma: „A Ježiš zaslzil“ (Jn 11, 35). Boží Syn plače pri hrobe svojho priateľa. Kto smúti, môže sa v tejto chvíli oprieť aj o tento obraz: Kristus pozná ľudské slzy. Jeho blízkosť siaha až tam, kde nám už chýbajú slová.

Práve v tomto príbehu Ježiš hovorí Marte: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie“ (Jn 11, 25). Naša nádej sa opiera o neho. O Krista, ktorý sám vstúpil do utrpenia, prešiel smrťou a vstal z mŕtvych. Na kríži sa otvoril aj hlbine ľudskej opustenosti; vzkriesením nám otvoril budúcnosť, ktorú si vlastnými silami nemôžeme zabezpečiť. Keď dnes prosíme za zosnulých, vkladáme ich do jeho milosrdných rúk. Poznáme ich dobro a poznáme aj ľudskú slabosť, ktorú všetci nesieme. Preto za nich slávime Eucharistiu, prosíme o odpustenie a o plnosť života v Božej prítomnosti. A spolu s nimi mu zverujeme aj seba, aby nás viedol cez naše dni, cez straty, ktoré sme prežili, aj cez strach z toho, čo je pred nami.

Milí bratia a sestry, z tohto pietneho miesta sa o chvíľu vrátime domov. Niekto odíde pokojnejší, inému sa možno znovu otvorí stará bolesť. Nech každý z vás vie, že môže pred Boha prichádzať taký, aký práve je. Dnes mu spoločne odovzdávame svoju pamäť, vďačnosť a nádej. Pamätáme na ľudí, ktorých mená sú zapísané na tomto mieste i v našich srdciach. Ďakujeme za ich život a za dobro, ktoré nám darovali. A s nádejou ich zverujeme Ježišovi Kristovi, ukrižovanému a vzkriesenému Pánovi. Prosíme aj za

všetkých, ktorí v týchto horách pracujú, pomáhajú a zachraňujú, i za tých, ktorí do nich prichádzajú hľadať krásu, odpočinok a ticho. Amen.